

..... U OVOM BROJU**TAJNE ČOKOTA***Brus Vilkinson***ONI KOJI LJUBE
GOSPODA***Brent Lewis***POVODOM GODIŠNJICE
ROĐENJA DŽONA
VESLIJA***Marina Bako***SLOBODA HRIŠĆANINA***Vlatko Dir***POVRATAK PRVOJ
LJUBAVI***Chuck Smith***misaone refleksije****Smešna strana...****...: SIONSKA TRUBA ...:****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević***Saradnik:***Vlatko Dir*

Dragi naši čitaoci,

u Hampton Court, blizu Londona, postoji jedna vinova loza koja raste unutar staklenika. Ovaj čokot je star blizu 1000 godina. Njegov obim je oko dve stope, dok neke grane koje nosi su dugačke i preko 70 metara. Zbog stalnog nadzora, zaštite i orezivanja, ovaj čokot svake godine donese nekoliko stotina kilograma grožđa.

Ovaj fenomen od čokota je uspeo tako dugo da poživi i bude rodan iz dva razloga, on je rastao u stakleniku gde je bio zaštićen od suše i štetočina i posedovao je stalnu negu i pažnju vrtlara - vinogradara.

Ovo bi smo veoma lako mogli primeniti i na naš duhovni život i biti poučeni ovim primerom kako i mi možemo biti učinjeni plodnima bez obzira na broj naših godina života. Poput ovog čokota i mi bi trebalo da budemo odvojeni od ovog pokvarenog sveta i prebačeni u Hrista - naš zaklon, zaštitu, naše posvećenje, naš staklenik. I naravno potpuno da se prepustimo brizi i volji vinogradara, kao Onog koji ima savršen plan za naš život.

Tako dragi naši čitaoci, predajte se Hristu i ostanite u Hristu, i vaš život će doneti slatke plodove koje će Boga proslaviti.

Vaša, SIONSKA TRUBA.

Šta je to plod?

Ja sam godinama čitao odeljak u Jovanu 15:1-17 kao generalni poziv hrišćanima da druge ljude dovode Hristu. Ipak, nema nikakvog razloga da se ono što je Isus mislio, kada je rekao plod, ograniči samo na zadobijanje duša. Istraživao sam u Bibliji značenje reči plod i dobra dela, i otkrio da se te reči koriste u skoro istom značenju. Na primer stih iz poslanice Titu: "Ali i naši neka se uče da budu prvi u dobrim delima gde je to neophodno potrebno, da ne budu bez ploda," (3:1)

Ni sami apostoli ne bi Hristove reči razumeli isključivo u smislu evangelizacije. Kao ljudi koji su živeli ruralnim načinom života, oni bi razumeli da plod označava najbolji rezultat ili najslađu nagradu u životu.

Možda su se prisetili i ovih, za njih poznatih reči: "On je kao stablo zasađeno uz vode tekućica što u svoje vreme plod donosi; lišće mu nikad ne vene; sve što radi dobrim urodi" (Ps. 1:3). Praktično rečeno, plodovi predstavljaju dobra dela - naše misli, stavove ili aktivnosti koje Bog priznaje zato što donose slavu njegovom Imenu. Plod u vašem životu jeste ono što Bogu donosi čast na zemlji. Zbog toga je Isus i izjavio: "Time se proslavio moj Otac, da donosite mnogo roda" (Jov. 15:8).

Kada dopustite Bogu da promeni vašu prirodu, počecete da donosite unutrašnje plodove svog novog Hristolikog kvaliteta: "A plod Duha je ljubav, radost, mir dugotrpljenje, čestitost, dobrotu, vera, krotost, uzdržanost" (Gal. 5:22).

Kada dopustite Bogu da deluje kroz vas i tako sebi pribavi slavu, počecete da ubirete spoljašnje plodove. (U ovo je svakako uključeno vaše svedočenje za Hrista.) Apostoli su u svakom području života videli priliku da bi donosili plodove. Pavle je pisao: "A Bog je kadar učiniti da se svaka blagodat obilno izlije na vas, da u svemu svagda imate svega dovoljno i da vam preostane za svako dobro delo" (2. Kor. 9:8). Neovisno o tome da li cepate drva kakvoj udovici, brinete se za

bolesnog komšiju ili život provodite kao misionar u srcu džungle, spoljašnji plodovi će se pojaviti uvek kada je motiv zbog kojega radite to što radite, donošenje slave Bogu.

Pitate se koliko su plodovi važni i značajni? Isus je rekao: "...nego sam ja vas izabrao i postavio da vi idete i donosite rod, i da vaš rod ostane..." (Jov. 15:16). Plod je vaš jedini postojani depozit u nebu. Pravi plod će uvek ostati. I ne zaboravite, plod je glavni zemaljski razlog vašeg spasenja. Pavle je rekao hrišćanima u Efesu da su u "Hristu Isusu stvoreni za dobra dela" (Ef. 2:10).

Isus nas ne vodi do osvetljenog kruga u vinogradu samo zato da bi se naši snovi ostvarili. Naši snovi, kao i snovi prvih učenika, isuviše su mali. Mi smo pozvani da ostvarimo Božije snove - da njemu donesemo slavu time što ćemo živeti izobilan život. Na taj način ćemo pronaći i svoje sopstveno ispunjenje - sada, i za svu večnost.

Možda mislite da će se nešto što je tako odlučujuće u Božijem planu dogoditi samo od sebe? Ništa ne može da bude toliko daleko od istine kao ta pretpostavka. Da bi vinograd bio istinski produktivan, vinova loza treba da "odgovori" na vinogradarevu pažnju. Ali, kao što ćemo videti, ne odgovaraju sve loze na isti način. Zapravo svaka loza u vinogradu je jedinstvena, i kada dođe dan berbe, na različitim lozama će visiti različiti broj i različita veličina grozdova.

Prošetajte sa mnom kroz vinograd, jer želim da vam na upečatljiv način ilustrujem četiri različita nivoa žetve za večnost. Na taj način ćete dobiti i jasnu sliku o tome. šta će vaš život da "sabere" za Boga.

Suva loza?

Isus je rekao: "Svaku lozu na meni - koja ne rađa roda - On uklanja..." (Jov. 15:2a). Kakva problematična misao! Čak i neki dobri biblijski učitelji tumače ovaj stih u značenju, da ako ne donosiš plodove tada nisi hrišćanin. Neki drugi kažu da reč "uklanja", znači gubitak spasenja ukoliko čovek u dužem periodu ne pokazuje dokaze tog spasenja. Međutim, zar ne mislite da je poenta ovog stiha sledeća: "Svaku lozu na meni." Novi zavet na više mesta opisuje hrišćane kao one koji su "u Hristu". (Na primer: 1. Kor 1:30; 2. Kor. 5:17; Ef. 2:10 i Fil. 3:9.)

Zbog ovoga verujem, da slobodno možemo da zaključimo kako je moguće biti u "Hristu", a ipak, kao ona suva grana, jedno određeno vreme ne donositi plod. Iskustvo rađanja ploda je nešto subjektivno. Ako ste vi kao ja, biće nedelja pa i godina u vašem životu za koje ste svesni da u njima nije bilo ploda. Ja verujem da je (u pomenutom stihu) Isus upravo ovo želeo i da kaže.

Pored toga mi znamo da spasenje ne zavisi od nas: "Jer ste posredstvom vere blagošću spaseni, i to nije od vas - Božiji je dar; ne od dela, da se niko ne pohvali" (Ef. 2:8-9). Takođe, Isus nas stavlja pred ozbiljnu nedoumicu rekavši: "Vi ste već čisti..." (Jov. 15:3). Kako se "uklanja" odnosi na to da smo već "čisti"? Šta bi to moglo onda da se "čisti"?

Odgovor nam stiže iz dva dela:

Prvo, tačniji prevod grčke reči *airo*, iz koje je izvedeno "uklanja" (Jov. 15), bi bio "podiže" ili "uzdiže". Takav (ispravniji) prevod reči *airo* nalazimo, na primer, kada učenici "podigoše" dvanaest punih košara sa hranom pošto je pet hiljada ljudi obedovalo (Mt. 14:20); Simon je bio prisiljen da "ponese" Hristov krst (Mt. 27:32); Jovan Krstitelj je Isusa nazvao Jagnjetom Božijim koji "uzima" greh sveta (Jov 1:29, prevod dr Lujo Bakotić). U suštini, kako u biblijskoj tako i u grčkoj literaturi *airo* nikada ne znači "odseći". Zbog toga, kada neki biblijski učitelji tu grčku reč prevedu sa "odstraniti" ili "odseći", to je pre nespretna interpretacija nego korektan prevod.

"Podizanje" govori o sklonosti vinogradara da podigne pogle loze... Pokazivao je kako se Otac osigurava da će njegova letina da sazri i da bude slatka. Kada loza plegne na prljavu zemlju, Bog je ne otseca i ne baca. Podiže je, čisti i pomaže da ponovo postane plodna.

Za hrišćane greh je kao prljavština koja prekrije lišće. Vazduh i svetlost više ne mogu da prodru tamo gde treba, loza počinje da malaksava i prestaje da razvija plod. Kako nas naš Vinogradar podiže iz blata i bede? Šta On čini da naša loza od suve ponovo postane sveža kako bi mogli početi da punimo košare plodom? Odgovor na ovo pitanje je prva tajna čokota.

Prva tajna čokota

Ako naš život konstantno ne donosi rod, Bog će da posegne za disciplinskim metodama. Bude li neophodno, Bog će da dopusti određenu količinu bola na nas sa ciljem da nas dovede do pokajanja. Božija svrha je da nas očisti i oslobodi od greha tako da bi mogli da živimo izobilniji život njemu na slavu. Ovaj proces Biblija naziva vaspitavanje ili karanje, a ja ga zovem najboljom dobrom vešću koju ne želimo da čujemo.

Sva Božija dela su učinjena sa namerom da vas mudro, nežno ali uporno "guraju prema životu i karakteru koji i sami želite da dosegnete, ali ne možete bez pomoći.

Proba vaše vere

Našao sam da je korisno razmišljati o "orezivanju" ljudi u svetlu Biblijskog izraza "proba (testiranje) vaše vere". Do vremena kada su pisali poslanice, učenici su naučili da svaku priliku upotrebe na usavršavanje svoje vere u Isusa, i da povećaju svoju uspešnost u službi za njega. "...kušanje vaše vere... ima savršeno delo", pisao je apostol Jakov, "da budete savršeni i potpuni, bez ikakvog nedostatka." Prilikom orezivanja, taj čin je pojačan približavanjem Božijih makaza suštini čovekovog bića. Bog ne pokušava samo da ukloni. On verno stvara prostor za snagu, produktivnost i duhovnu silu u našim životima. Njegov cilj je da nas dovede bliže "savršenosti i potpunosti" Hristovoj slici.

Proba vaše vere nema ništa sa statusom vašeg spasenja. To je već završena činjenica. Nadalje, kušanje naše vere nema ništa zajedničko sa nivoom vere tipa: "Zašto mi Bog ne pomaže da pronađem ključeve od kola?" Testiranje naše vere su različite nevolje koje nas navode na predanje Bogu, nama inače nečeg veoma dragocenog, pa čak i kada bismo imali svako pravo da to zadržimo.

Osećaćete da vas okolnosti guraju ili vuku, ali ne i da vas udaljavaju od Boga; osećaćete da vas Bog kara, ali ne i da vas osuđuje ili proglašava krivim. Psalmista mora da je opisivao pročišćujuće iskustvo... i neprocenjiv rezultat tog iskustva. "Jer si nas ti okušao, Bože; na vatri si nas okušao, kao srebro što se kuša" (Ps. 66:10)

Jeste li ikada uočili da "kušanje vaše vere" zapravo i nije test, ukoliko vas ne gura dalje od vašeg poslednjeg testa. Ukoliko vas ne gura da potvrdite vaš poslednji test, upravo zbog toga orezivanje traje duže i odseca više nego što mi mislimo da je potrebno i da je fer. Ali i zato što se obično povučemo kada mislimo da smo dosegli svoj maksimum i da ne možemo više. Ukoliko bi nas Oreziivač tu ostavio, nikada ne bi rasli više niti bi saznali koliko Bogu uistinu verujemo. Kada vaša vera oseća da ne može dalje, setite se nekih važnih istina orezivanja: Bog nikada ne poseže za bolom, ukoliko bezbolnom metodom može da postigne isti rezultat. Orezivanje je jedini i najbolji odgovor na naše najdublje želje; to je nežni poklon Svemudrog, Oca koji ljubi. "Bol je bilo ispravno i neophodno ljubimo nasilje koje mi je donelo slobodu", pisao je Paskal.

Nije svako bolno iskustvo rezultat orezivanja. Da li vam je srce slomljeno zato što se vaše maloletno dete upustilo u eksperimentisanje sa drogom i seksom? Bog nije upotrebio vaše dete da bi vas obrezao. Jesu li doktori otkrili da bolujete od dijabetisa ili raka? Nije to Bog izveo da bi video kako ćete reagovati. A ipak, sve što vas zadesi možete da iskoristite i dopustite Bogu da radi u vašem životu i učini ga izobilnim. Ukoliko Ga pozovete u sred okolnosti u kojima se nalazite, On će ispuniti svoje obećanje da sve izlazi na dobro onima koji Ga ljube (Rim. 8:28).

Bol orezivanja dolazi odmah, a plodovi orezivanja kasnije. Baš kao i u vinogradu, orezivanje naših života je sezonski posao. Kvantitet i kvalitet buduće berbe zavisi o našem pokoravanju Vinogradaru sada.

Druga tajna čokota

Ukoliko vaš život rađa malo ploda, Bog će intervenisati orezivanjem.

Mada su trajanje, veličine i obimi sezona orezivanja različiti, sezone koje se smenjuju nisu neodređene. Obećavam vam da će sezona ploda doći i vi ćete znati da više niste pod Božijim makazama. Gde god pogledate videćete neverovatne dokaze promene u ljudima i širenje Božijeg carstva. Pogledajte samo na mnoge nevolje u životu apostola Pavla. A potom razmotrite neverovatan obim berbe. To je čak nemoguće izmeriti, zar ne?

Ustvari, Pavlova loza je još uvek zelena; još uvek rađa plod.

Osoba trajnog odnosa

Trajnost je najvažnije prijateljstvo vašeg života. Trajnost ne gleda na to koliko mnogo znate o veri ili o Bibliji. U trajnosti vi tražite, čeznete, žednite, čekate, vidite, znate, volite, čujete i odnosite se prema... osobi. Više trajnosti znači više Boga u vašem životu, više Njega u vašim aktivnostima, mislima i željama.

U našem zapadnom stilu žurbe i aktivnosti za Boga često "promašujemo" zadatak jednostavnog uživanja u Božijem društvu. A ipak, stvoreni smo na takav način da smo nezadovoljni i nekompletni izvan tog odnosa. "Kao što košuta potoke traži, tako duša moja za tobom čezne, Bože"(Ps. 42:1).

Ako je naša potreba za tim odnosom toliko duboka i trajna, zašto ga tek neznatan broj ljudi tako vatreno traži? Uveren sam da je jedan od osnovnih razloga taj što ne verujemo da nas Bog odista voli. Naravno, verujemo u Božiju ljubav na teološki način (Bog voli svakoga, je li tako?). ali ipak se nekako ne osećamo subjektom njegove ljubavi. Uvereni smo da se On seća svih loših stvari koje smo uradili i da je brz u osudi svega lošeg što činimo sada. Mislimo da je nestrpljiv i zauzet nekim važnim stvarima, tako da tek preko volje provodi vreme sa nama. Ima li ikakvog razloga zbog kojeg bi želeli da budemo u društvu sa takvom osobom?

Ukoliko biste sačinili listu kvaliteta svog najboljeg prijatelja, mislim da bi zapisali nešto kao: "On / ona me prihvata", "uvek ima vremena za mene" ili "u njegovom tj. njenom društvu se osećam prijatno" Osobine koje cenite kod svog najboljeg prijatelja (zbog čega vam i jeste najbolji prijatelj) je upravo ono što vam Bog nudi. Kada Bog pogleda na vas, On ne poziva u pamćenje grehe za koje ste zamolili oprost. On vidi voljeno dete, dragocenog naslednika. A taj Bog - vaš prijatelj - trajno želi da bude sa vama, čak trajnije nego što vi želite da budete sa Njim. Isus je rekao: "Kao što je Otac ljubio mene, i ja sam ljubio vas; ostanite u mojoj ljubavi" (Jov. 15:9). Razumete li vi ove reči? Ostanite, bujajte, osetite pravu ljubav "u mojoj ljubavi".

Ako odista ostanemo u Njegovoj ljubavi,

počecemo da se osećamo tako odgajani, tako cenjeni. tako voljeni, da ćemo prosto trčati u njegov zagrljaj kada god je to moguće.

Ako vaš život donosi više roda, Bog će vas pozvati u odnos dublje trajnosti sa sobom.

(Glas Jevanđelja 5 / 2002.)

ONI KOJI LJUBE GOSPODA

Brent Lewis

"Kad me ljubi, izbaviću Ga; zakloniću Ga, kad je poznao ime moje. Zazvaće me, i uslišiću Ga; s Njim ću biti u nevolji, izbaviću Ga i proslaviću Ga. Dugog života nasitiću Ga, i pokazaću mu spasenje svoje." (Ps. 91:14-16 RDK)

Ovde psalmista spominje neke od karakternih crta onih, koji iskreno ljube i slede Gospoda, i govori nama šta će sve Gospod za njih učiniti. Proučimo ove stihove pobliže:

1. Oni su izabrali da ljube Gospoda (stih 14)

Njihovo srce je okrenuto od sveta i greha, prema Bogu. Pavle opisuje verne u Solunu kao one koji "su se obratili od idola, da služe Bogu živom i istinitom." (1. Sol. 1:9-10). Dakle, ljubav prema Bogu se pokazuje tako što se okreću leđa svetu i grehu a želi se ugoditi Bogu.

"Hvala, dakle, Bogu što bivši robovi grehu poslušaste od srca tu nauku kojoj se i predadoste. Oprostivši se, pak, od greha postaste sluge pravdi." (Rim. 6:17-18 RDK)

"Ako dakle vaskrsnuste s Hristom, tražite ono što je gore gde Hristos sedi s desne strane Boga. Mislite o onome što je gore a ne što je na zemlji." (Kol. 3:1-2 RDK)

Samo onda kada imamo ovakvo predanje i razumevanje, možemo očekivati da ćemo od Boga dobiti priznanje, kao osobe koje Ga ljube. Mnogi ljudi pokazuju interes za Hrista, ali nisu odlučili da Ga ljube iznad svega. Sam Isus o tome govori:

"A priča ova znači: Seme je reč Božija. A koje je kraj puta to su oni koji slušaju, ali potom dolazi đavo, i uzima reč iz srca njihovog, da ne veruju i da se ne spasu. A koje je na kamenu to su oni koji kad čuju s radosti primaju reč; i ovi korena nemaju koji za neko vreme veruju, a kad dođe vreme kušanja otpadnu. A koje u trnje pade, to su oni koji slušaju, i otišavši, od brige i bogatstva i slasti ovog života zaguše se, i rod ne sazri." (Lk. 8:11-14 RDK)

"A On odgovarajući reče im: Dobro je prorokovao Isaija za vas licemere, kao što je pisano: Ovi ljudi usnama me poštuju, a srce njihovo daleko stoji od mene." (Mk. 7:6 RDK)

Ali, nije dovoljno samo imati interes. Oni koji ljube Gospoda, čine sve, da bi mu u svemu udovoljili i poslušali ga. Isus nam govori:

"Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje držite." (Jn. 14:15 RDK)

"A Isus reče mu: Ljubi Gospoda Boga svog svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom misli svojom. Ovo je prva i najveća zapovest. A druga je kao i ova: Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe." (Mt. 22:37-39 RDK)

2. Oni poznaju Njegovo ime - Njegov karakter (stih 14)

Svi mi znamo sve o ljudima sa kojima smo veoma bliski, naši najbolji prijatelji postaju osobe sa kojima provodimo najviše vremena u druženju i razgovoru. To su oni koji su se pokazali kao verni prijatelji u raznim životnim situacijama koje su nas snalazile.

Da bi se Bog upoznao, potrebno mu je prvo prići verom i staviti potpuno pouzdanje u Njega. Psalmista kaže na drugom mestu: *"U Tebe se uzdaju koji znaju ime Tvoje, jer ne ostavljaš onih koji Te traže, Gospode!" (Ps. 9:10 RDK)*

Avram je poznavao Boga - verovao mu je: *"Jer šta govori pismo? Verova Avraam Bogu, i primi mu se u pravdu." (Rim. 4:3 RDK)*

I još o njemu čitamo:

"(Kao što stoji napisano: Postavih te oca mnogim narodima) pred Bogom kome verova, koji oživljuje mrtve, i zove ono što nije kao ono što jeste: On verova na nadu kad se nije bilo ničemu nadati da će on biti otac mnogim narodima, kao što mu beše rečeno: Tako će biti seme tvoje. I ne oslabivši verom ne pogleda ni na svoje već umoreno telo, jer mu beše negde oko sto godina,

ni na mrtvost Sarine materice. I za obećanje Božije ne posumnja se neverovanjem, nego ojača u veri, i dade slavu Bogu. I znaše jamačno da šta obeća kadar je i da učini. Zato se i primi njemu u pravdu. Ali nije pisano za njega jednog samo da mu se primi." (Rim. 4:17-23 RDK)

Suprotno tome nevernici ne poznaju Boga i zbog toga su prokleti. *"Vo poznaje gospodara svog i magarac jasje gospodara svog, a Izrailj ne poznaje, narod moj ne razume." (Isa. 1:3 RDK)*

3. Oni ustrajno mole (Stih 15)

"Zazvaće me, i ja ću ih uslišiti." Oni koji ljube Gospoda imaju sigurnost da će na njihove molitve biti odgovoreno, oni otvoreno iznose svoje uzdanje i zavisnost o Bogu. Dok suprotno tome, neke ljude Bog nikad ne usliša:

"Daleko je Gospod od bezbožnih, a molitvu pravednih čuje." (Pri. 15:29 RDK)

"Ko odvraća uho svoje da ne čuje zakon, i molitva je njegova mrska." (Pri. 28:9 RDK, Vidi dalje Pri. 1:24-31 i Jov 27:8-9)

Dakle, Božje uši slušaju pažljivo šta imaju da mu kažu oni koji Ga odano slede i ljube (1. Pet. 3:12, Ps. 18:3,6)

4. Gospod je s njima usred nevolja (Stih 15)

Primetite kao prvo, da oni nisu imuni na probleme i nevolje. Kada problemi dođu moramo shvatiti da iz njih možemo izvući uvek i nešto dobro.

"Svaku radost imajte, braćo moja, kad padate u različne napasti, Znajući da kušanje vaše vere gradi trpljenje; a trpljenje neka delo dovršuje, da budete savršeni i celi bez ikakve mane." (Jak. 1:2-4 RDK)

Nevolje čine da naša vera bude još više ojačana. U ovom životu možemo očekivati dane koji će "testirati, kušati" našu veru, ali možemo biti uvek sigurni i uvereni, da će Bog biti s nama u svakoj nevolji i problemu, jer Ga ljubimo.

"Bog nam je utočište i sila, pomoćnik, koji se u nevoljama brzo nalazi." (Ps. 46:1 RDK)

"A dobro činiti i davati milostinju ne zaboravljajte; jer se takvim žrtvama ugađa Bogu." (Jev. 13:6 RDK, vidi još Rim. 8:31-39 i Fil. 4:13)

5. Oni će biti spašeni (Stih 16)

Kada nam Bog pokaže "svoje spasenje", shvatićemo da se isplatilo ljubiti Ga. Pavle kaže: "Jer ja se već žrtvujem, i vreme mog odlaska nastala. Dobar rat ratovah, trku svrših, veru održah. Dalje, dakle, meni je pripravljen venac pravde, koji će mi dati Gospod u dan onaj, pravedni sudija; ali ne samo meni, nego svima koji se raduju Njegovom dolasku." (2. Tim. 4:6-8, vidi takođe 1. Pet. 1:3-9, Lk. 18:29-30).

Kakav divan opis karakternih crta onih, koji ljube Gospoda, ali i Božjih blagoslova koje oni žanju nam ovde prikazuje psalmista.

Ako se ti odlučiš da ljubiš Gospoda, i uložiš napor da ga upoznaš, svi ovi blagoslovi će biti i tvoji, a i više od toga.

(Expository Files)

POVODOM GODIŠNJICE ROĐENJA DŽONA VESLIJA *Marina Bako (St. Pazova)*

"Putovao sam u Witney. Prošlog četvrtka je tu bila neobična oluja a u petak uveče je bilo još gore. U deset sati je nevretime bilo baš iznad grada, grmljavina i munje udarale su bez prestanka i sve je bilo kao u vatri. Sve je to ljude probudilo iz sna i mnogi su verovali da je došao sudnji dan. Ljudi, žene i deca izašli su iz kuća i klečali po ulicama. A iz vatre je došla Božja milost na nečuvan način. Tako sveobuhvatan je bio ovaj doživljaj i tako trajan da nije nestao sa burom već je duh ozbiljnosti, milosti i molitve ostao. U subotu uveče bio je sazvan u crkvi molitveni čas, a crkva je bila tako ispunjena da je narod ostao i pred vratima i pred prozorima. Nešto slično se u toj crkvi nije videlo. Propovednik je bio veoma dirnut i propovedao je kratko ali sa neobično važnim naglaskom. Kad sam došao sledeće srede, većina članova je bila neobično ozbiljna. U Wood Greenu, gde se okupilo mnogo naroda, propovedao sam uveče o dolasku Sina

Čovečjeg u slavi. Reč je dirnula mnoge a njihova srca su bila kao mekani vosak."

(Iz "Dnevnika" Džona Veslija, dana 16. jula 1783. godine.)

* * *

Naslov jedne knjige o njemu - naziva ga "Velikanom duhovnog probuđenja". A prvi podnaslov u istoj knjizi naziva ga, takođe, opisno, ali "Baklja iz vatre izvučena". I jedan, i drugi opisni nadimak vodi poreklo iz njegove biografije, koju ćemo pokušati da sažmemo u nastavku teksta. I to drage volje, jer smatramo da bi istorija čovečanstva bila bitno osiromašena bez upravo ove ličnosti 18. veka. Sećamo ga se tačno na 300-tu godišnjicu njegovog rođenja a on je - Džon Vesli.

Džon Vesli, inicijator velikog verskog probuđenja i pokretač Metodizma u Engleskoj, rođen je 17. juna 1703. godine, od oca Samuila i majke Suzane. Njegov otac je bio propovednik anglikanske crkve, pun vere i žara u Boga, koga je Bog blagoslovio sa devetnaestoro dece, od kojih je samo jedanaestoro preživelo. Džonova mati, je bila darovita žena i jako pobožna hrišćanka. Živeli su u siromaštvu, ponekad i ne sastavljajući kraj sa krajem, u finansijskom smislu.

O deci se brinula, uglavnom, majka. Ona je vaspitala i obrazovala svoju decu sama. Zbog veličine porodice uvela je strogi plan u njihov odgoj. Nakon petog rođendana počinjalo je njihovo formalno obrazovanje. Imali su predavanja 6 sati dnevno i očekivalo se od njih da prvog dana nauče napamet celu abecedu. Već drugi dan počeli su sa čitanjem Biblije. Svi su bili dobro obrazovani, i sinovi i kćeri. Dobro su znali latinski i grčki i bili dobro podučeni u klasičnim predmetima. No, za majku je još važnije bilo da ih od malih nogu vaspitava u strahu pred Gospodom. Odgajala ih je za večnost isto kao i za život na zemlji. Baš zato što je tako snažno uticala na svoga sina Džona, i usadila u njega dobre navike, ljudi su je s pravom prozvali "majkom metodizma".

Zanimljiv je događaj, posle koga je majka svom sinu Džonu nadenula onaj drugi opisni nadimak, naveden u uvodu: "Baklja iz vatre izvučena". Jedne noći je Veslijevu kuću zadesio jak požar. Svi su se već nekako

trgnuli iz sna i istrčali napolje, ali kada su roditelji prebrojali decu, videli su da jedno nedostaje. Bio je to Džon. Samuilo Vesli je utrčao u "paklenu" kuću da spasi svog sina, ali do njega nije mogao doći. U predsoblju već zahvaćenom vatrom kleknuo je i predao dušu svoga deteta Gospodu.

No, napolju je jedan od prisutnih primetio dete na visokom prozoru. Nije bilo vremena da se potraže merdevine. Komšije su same od sebe napravile žive merdevine penjući se jedan na drugog. Tako poslagani, dohvatili su Džona. Srećan otac je pozvao sve da kleknu i zahvale Bogu za taj spas a srećna i ponosna majka je sve prokomentarisala: "Nije li on baklja izvučena iz vatre?!"

Kasnije je Džon sam koristio ovaj izraz pri opisivanju svoj vlastitog života, kroz koji su ga mnogo puta Božije ruke izbavljale od vatrene stihije greha koji je hteo da ga proguta.

Posle osnovnog i srednjeg obrazovanja, Džon Vesli je svoje obrazovanje nastavio na Oksfordu. Iako marljiv i vredan učenik, koji se molio Bogu u javnosti i tajnosti, koji je pored Biblije čitao mnogo verskih knjiga, a posebno komentare Novog zaveta - Vesli je kasnije o prvim godinama na fakultetu razmišljao sledeće: "čitavo to vreme nisam imao pojma šta znači unutrašnja svetlost." Saznao i stekao je to tek posle svoje tridesete godine, pri susretu sa vernicima, koji su se zvali Moravska braća. Do tada je Vesli verovao i propovedao o spasenju verom i delima, ali posle tog susreta i dubokog proučavanja Biblije a posebno knjige Dela apostolska - nije se više oslanjao na Hrista i dobra dela, radi svog spasenja se od tada uzdao samo u Hrista.

Magistrirao je 1725. godine i postao sveštenik. Jevanđelje je propovedao ne samo u crkvi. Već i na trgovima, crkvenim dvorištima; u svojoj domovini, ali i u Americi. Ne retko je govorio, da je ceo svet njegova parohija. Sa ljudima zainteresovanim za dublje proučavanje Svetog pisma sastajao se u manjim grupama, čiji su se članovi opominjali, izgrađivali i bodrili jedan drugog. U tim grupama se vidi prototip ćelija, koje je Vesli kasnije koristio u metodizmu.

Proputovao je sveukupno oko 400 hiljada kilometara, što znači u proseku nešto manje od 30 km dnevno. Propovedao je oko 40 hiljada puta, a u međuvremenu napisao je 231 knjigu. Noćivao je kod ljudi svih mogućih društvenih

staleža, upoznao je zemlju u svim vremenskim prilikama i neprilikama, a bio je više puta povređen u saobraćajni nezgodama. No, sve što je doživljavalo, bilo je u njegovim očima drugorazredno u poređenju sa njegovim velikim ciljem, o kome u svom dnevniku piše: " ... da širim biblijsku svetlost kroz čitavu zemlju."

A kako je pokret, na čijem se čelu našao Vesli nazvan - metodistički -? Strogo disciplinovan Vesli je uvideo da je pravilna upotreba vremena važan faktor u posvećenju. Govorio je, da je vreme dragoceni Božiji dar, koji se ne može povratiti kada se jednom izgubi i zato mora biti pravilno iskorišćeno. Uviđali su to i članovi grupa, kojima je rukovodio, pa su i ostali sledili tu Veslijevu disciplinu. Parola jedne od tih grupa je bila: "Stiši sve što možeš! Štedi sve što možeš! Daj sve što možeš!" Neposvećeni ljudi su ih ismevali, nazivajući ih svakojakim imenima, kao recimo "Klub pobožnih, Klub reforme, Sakramentalisti, Sveti klub, pa i Metodisti." Metodisti su posećivali zatvorenike, opismenjivali su nepismene i delili hrišćansku literaturu, brinuli se o bolesnicima i siromasima u gradu i omogućavali besplatno školovanje siromašnoj deci.

Silne tragove Veslijevog delovanja Bog je ostavio u gradu Njukastl /Newcastle/, na severu Engleske. Osim Doma za propovedanje, tamo je podstakao izgrađivanje i sirotišta koje je uskoro primilo 40-oro dece, dok je nedeljna škola u tom gradu obuhvatila hiljadu đaka nedeljno. Kroz ove i druge aktivnosti Vesli je osvojio srca ljudi u Njukastlu.

U rodnom Epvortu /Epworth/ nailazio je na topao doček meštana, ali su propovednici zatvarali pred njim crkvena vrata, smatrajući da " čovek je na najboljem putu da gasi Duha, kada postane "verski fanatik" poput metodista, koje su oštro napadali svojom neukusnom retorikom. "

Veslijevo propovedanje izazivalo je mnoge snažne reakcije strahovanja, očajja, ali i slavljenja. No, čak i kada je probuđenje dostizalo vrhunac, Vesli nije smatrao spoljne manifestacije za znak Božije prisutnosti. Za njega je jedini dokaz autentičnosti propovedanja i obraćenja čoveka Bogu bio promena karaktera i mišljenja. Da li je vera

bila delotvorna u dobrim delima? Da li postoji praktičan dokaz kroz život vernika, da je Božija ljubav izlivena u njegovo srce? On je često govorio svojim pomoćnicima: " Nemate drugog posla osim da spasavate duše."

Vesli je imao, međutim, poseban dar. Uspevao bi razjareno mnoštvo okrenuti u poslušne slušaoce. Nakon što je njega i njegove prijatelje jednom takva gomila napala, jednog od njih čak i bacili i izgazili u blatu - Vesli je stupio pred njih, popeo se na stolicu i počeo propovedati. Kasnije o tome zapisuje: "Moje je srce bilo puno ljubavi, moje oči pune suza i moja usta puna dokaza. Divili su se, posmatrali su se, gutali su svaku reč. Kakva promena. Bog je iskoristio ovu pobunu kako bi pijanci, psovači i grešnici svih vrsta mogli slušati o njegovom divnom spasenju."

Umro je u dubokoj starosti, 2. marta 1791. godine doživевši 88 godina. Poslednje reči, više puta ponovljene u trenucima umiranja bile su mu: "Najbolje je od svega to što je Bog sa nama".

U trenutku njegove smrti je u Britaniji postojalo već 800 hiljada članova metodističkog pokreta, dok ih je Amerika brojala oko 60 hiljada. Danas se metodistička crkva smatra nominalnom u mnogim zemljama a postoji i deluje i na prostorima bivše Jugoslavije (SFRJ).

SLOBODA HRIŠĆANINA

Vlatko Dir (Toronto, Kanada)

Knjiga utisaka. Četvrtak, Maj 22, 2003 17:48:25

Daniel Stanković

Da li zaista veran-nanovorođeni čovek u Hristu poseduje potpuno istu ličnu-neograničenu slobodu kao i nevernik, ili mu je sloboda ograničena? Ovo pitanje mi je postavio jedan mladi student Teologije za koga nisam siguran da je novorođen jer da jeste na ovo pitanje bi trebao znati koji je odgovor. Jednostavno sam ga uputio da ponovo pročita Poslanicu Ap. Pavla Rimljanima. Voleo bih da čujem šta Sionska truba kaže o tome.

Božji Blagoslov.

Jedno od "večnih" pitanja oko koga se lome koplja je dokle doseže sloboda hrišćanina? Postoje razne ideje i pogledi koji se kreću od jedne krajnosti do druge, neizbežno dotičući mnogo više nego samo pojam slobode.

Prva stvar koja se nameće je šta je u stvari sloboda? Postoji li apsolutna sloboda i šta bi ona predstavljala? Potom, u čemu se sastoji sloboda nehrišćanina i da li je ona neograničena? Onda, problem čovekove prirode i slobodne volje. A iznad svega kakav je odnos spasenja i slobode, odnosno slobodne volje?

Sloboda u savremenoj misli

Definicija slobode i razumevanja šta se pod njom podrazumeva ima verovatno koliko i ljudi. Shvatanje šta ona predstavlja i obuhvata se menjalo tokom vekova kroz različite kulture i uticaje. Postoji filofska, politička, pravna, teološka i ko zna još koja definicija. Savremeno shvatanje slobode je drugačije, od recimo shvatanja koje je preovladavalo u srednjem veku, ili antici. Na primer, Merriam-Webster rečnik ovako iznosi značenje slobode koje je primereno modernom kretanju misli u savremenom engleskom jeziku:

1 : kvalitet, ili stanje bivanja slobodnim: kao **a** : odsustvo potreba, prinude, ili ograničenja u izboru ili delovanju **b** : oslobođenje od ropstva ili sputavanja ili vlasti drugoga : nezavisnost **c** : kvalitet ili stanje izuzeća ili otpuštanja, uobičajeno od nečeg tegobnog <sloboda od brige> **d** : lakoća, mogućnost <govor jezika sa slobodom> **e** : kvalitet bivanja iskrenim, otvorenim, ili prostodušnim <odgovoriti sa slobodom> **f** : neprimerena familijarnost **g** : hrabro razmišljanje ili izvršavanje **h** : neograničena upotreba <dati slobodu da budu kao kod kuće> **2 a** : političko pravo **b** : povlastica, privilegija

Manje-više rečnici svih jezika bi se složili sa gore predloženim shvatanjem i definicijom slobode. Međutim, za hrišćane pravi odgovor bi trebao da se nalazi u Bibliji i naša spremnost da ga prihvatimo ili ne dosta govori o stanju naše vere.

Sloboda u Starom zavetu

Sveta pisma koriste više različitih hebrejskih i grčkih reči koje svaka po sebi ukazuju na različita stanja i odnose. Recimo, "rahav"^[1] na hebrejskom nosi pozitivno značenje i ukazuje na prostor, širinu, dakle na stanje u kome nema ograničenja, ili prepreka da se čini dobro; "deror" upućuje na promenu u socijalnom statusu^[2].

Prvi opšti pojam slobode u Bibliji se može naći u drugoj knjizi Mojsijevoj, koja se prigodno još naziva i Izlazak. Međutim, izbavljenje jevrejskog naroda ispod jarma egipatskog ropstva nije bilo puko nacionalno oslobođenje. Poziv koji Bog sedam puta upućuje faraonu preko Mojsija, "Pusti narod moj", nije potpun bez "...da mi posluži!" (Izlazak 7:16). Veoma je interesantno da je smisao slobode na koji je Gospod pozivao, a na koji su Jevreji pozitivno odgovorili - služiti Njemu.

Psalmista odražava ovo shvatanje koje provejava Starim zavetom, da se prava sloboda može naći samo u poslušnosti *Tori*,^[3] koja je izraz Božje volje za čoveka,

Hodiću slobodno, jer tražim zapovesti Tvoje.
(Psalam 119: 45)

Pored toga, brojni odlomci u Mojsijevom Petoknjžju govore o ropstvu kao socijalnom stanju koje je tolerisano i nije bilo ohrabrivano (3. Mojsijeva 25:42 i 55). Njegovo trajanje je bilo regulisano na sedam godina (2. Mojsijeva 21:2-6), ili do godine Jubileja kada se sve vraćalo na svoje prvobitno stanje (3. Mojsijeva 25:10, 39-41).

Znači, sveta pisma Starog zaveta govore o spoljašnjoj, socijalnoj slobodi kao i o duhovnoj slobodi. Ona je uvek povezana sa odgovornošću i nigde se ne može naći bilo kakav nagoveštaj slobode kao stanja totalne nezavisnosti od Boga, Njegovih zapovesti, ili bližnjih. Oslobođenje od ugnjetavača i osvajača je uvek u službi nesputanog pristupa Bogu i života koji je ugodan Njegovoj volji.

Sloboda u Novom zavetu

Sa druge strane, grčka reč "eleuteria" u Novom zavetu u sebi nosi ideju slobode da se radi šta je kome drago^[4,5], što je u stvari nepoznato starozavetnim spisima. Prosto, nije bilo druge

odgovarajuće reči u grčkom jeziku.

Međutim, sve što se može naći u Evanđeljima, Delima i Poslanicama se blisko drži onoga što o slobodi govori Stari zavet gradeći na već postojećem temelju i stavljajući naglasak na duhovnu slobodu, postavljajući je iznad svega.

Na primer, smisao slobode kao uslova čiji je cilj služenje Bogu se može videti u hvalospevu Zaharije, oca Jovana Krstitelja:

Blagosloven Gospod Bog Jakovljevi što pohodi i izbavi narod svoj, i podiže nam rog spasenja u domu Davida sluge svog, kao što govori ustima svetih proroka svojih od veka da će nas izbaviti od naših neprijatelja i iz ruku svih koji mrze na nas; činiti milost ocima našim, i opomenuti se svetog zaveta svog, Kletve kojom se kleo Avraamu ocu našem da će nam dati da se izbacimo iz ruku neprijatelja svojih, i da mu služimo bez straha, i u svetosti i u pravdi pred Njim dok smo god živili. (Luka 1: 68-75)

U Evanđelju po Jovanu u osmoj glavi se nalazi odlomak koji na najbolji način odražava učenje Novog zaveta o slobodi. Isus govoreći u hramu pred velikim brojem ljudi kaže da će svako ko ostane na Njegovim rečima poznati istinu i da će ga istina osloboditi (Jovan 8:31, 32). Ova tvrdnja izaziva oštar odgovor od strane prisutnih koji su se opozvali na svoje srodstvo sa Avramom i zaključili da nikada nisu bili robovi. S' obzirom na pravo stanje stvari, Judeja je bila vazalna kraljevina pod direktnom upravom Rima, i dugu istoriju robovanja pod raznim imperijama, njihova izjava se očigledno odnosila na duhovnu slobodu koja prevazilazi političku, ili socijalnu slobodu. Isusov odgovor međutim pogađa srž problema, "...Kažem vam, da je svaki - ko greši - rob greha. A rob ne ostaje u kući dovek; sin ostaje dovek. Ako vas, dakle, Sin oslobodi, bićete stvarno slobodni." (Jovan 8:34-36, Čarnić).

Iz ovoga se može izvući bar nekoliko zaključaka: prvo, naše deklarisanje fizičkog porekla, ili pripadnosti nečemu nas ne čini slobodnim; drugo, prisustvo ili odustvo greha u našem životu je ono što nas zaista čini slobodnim, ili neslobodnim; treće, samo istina je ono što oslobađa; četvrto, duhovna sloboda prevazilazi socijalnu slobodu; peto,

ali ne i poslednje, učenje je ono što nas dovodi poznanju istine koja dolazi kroz Sina i oslobađa.

Takođe, Pavle u poslanicama naglašava da je sloboda rezultat bivanja u Duhu.

A Gospod je Duh: a gde je Duh onde je sloboda. (2. Korinćanima 3:17)

A vi niste u telu nego u duhu; jer Duh Božji u vama živi. (Rimljanima 8:9)

Dakle, život slobode je život u Božjem Duhu, ili biti vođen Duhom. (Rimljanima 8:13, 14)

Priroda čoveka i slobodna volja

Bog je čoveka stvorio prema svome obličju (1. Mojsijeva 1:26, 27), a ovo se uobičajeno smatra unutrašnjim kvalitetima kao što su mudrost, razum, slobodna volja. Takođe, čovek je kao stvorenje koje živi u prirodi stvoren sa celim spektrom nagona i osećanja (uporedi 1. Mojsijeva 1:22 sa 1:28), inače se ne bi razmnožavali i napredovali.

U osnovi svih problema je sukob između čovekove slobodne volje koja ga osposobljava da bira između dobra i zla sa jedne strane, i nagona koji ga pritiskaju i insistiraju na njihovom udovoljenju sa druge. Ovo po sebi nije ništa loše ili zlo, inače Bog ne bi smatrao sve što je stvorio veoma dobrim (1. Mojsijeva 1:31).^[6] Međutim, način na koji čovek odgovara svojim potrebama i ka čemu usmerava svoju slobodnu volju određuje njegov uspon ili pad i njegovo mesto pre Bogom.

Mi smo slobodni da sledimo bilo dobre ili zle podsticaje i da udovoljavamo svojim nagonima, ali bi trebalo da budemo rukovođeni savešću koja je svest da u moralnom smislu naši postupci nose posledice i da su njihovi rezultati u našoj vlasti (1. Mojsijeva 4:7).

Relativna sloboda nevernika - robovanje grehu

Filosofi su tokom perioda Antike pod uticajem grčke misli težili da naglašavaju koncept prirodne ljudske slobode i unutrašnje slobode čak i u uslovima ropstva. Popularna ideja o slobodi je bila raditi šta se kome sviđa. Mada se neki elementi opšteprihvaćenih ideja tog

vremena, kao na primer unutrašnja sloboda nasuprot stanju socijalne neslobode mogu naći u poslanicama, kod Pavla se ovakav stav ne nalazi, već naprotiv stoji u suprotnosti sa zamislima tog doba. On objašnjava da sloboda nije dozvola da činimo šta god hoćemo. Kada uči da su sloboda i ropstvo u prostoj srazmeri tome čemu sebe dajemo u pokornost (Rimljanima 6:15-23), on odražava učenje Starog zaveta. Ako se pokoravam grehu, rob sam grehu i bezakonju, ali sam "slobodan" u pogledu pravednosti (2. Petrova 2:19). U drugu ruku, ako sebe dajem za "roba" pravednosti, postajem slobodan u pogledu greha.

Relativna sloboda vernika - robovanje pravdi

Verovatno jedan od biblijskih odlomaka koji se s' vremena na vreme koristi kao opravdanje, ili izgovor za neograničenu, ničim sputanu slobodu hrišćanina se nalazi u 1 Korinćanima 6:12,

Sve mi je slobodno, ali nije sve na korist; sve mi je slobodno, ali neću da šta ovlada mnome.

Međutim, ovaj stih kada se posmatra u svome kontekstu, govori samo o hrani, a ne o moralnoj slobodi da se čini sve i svašta prema nečijoj volji i htenju, samo što to može biti nekorisno. Plata za greh je smrt, a ne beskorisnost.

Tako dakle, sloboda je znak prisutnosti Duha koji nas preobražava u obličje Gospodnje (2 Korinćanima 3:17, 18). Takodje, Pavle naglašava da naša sloboda nije dozvola da radimo sve što nam se prohte, već predstavlja preduslov za službu ljubavi među vernima (Galatima 5:13, 14) i vodi ispunjenju Zakona koji nam kaže da budemo robovi jedan drugome u ljubavi (Galatima 5:13-14). Jer, život koji dolazi od Duha i oslobađa nas od zakona greha i smrti (Galatima 5:18) proizvodi u verniku upravo onakvo vladanje na koje Zakon poziva (Galatima 5:22-23).

Ovo objašnjava zašto Pavle sebe naziva slugom, zapravo - robom (grčki *doulos*, "rob") Hristovim i spreman je da sebe učini robom svima (1 Korinćanima 9:19). Šta više, kada govori o problemu da li hrišćani robovi treba da traže socijalnu slobodu, on se opoziva na

duhovnu slobodu: svako ko je u Hristu i nazvan je robom je u stvari je Hristov slobodnjak, dok onaj ko se naziva slobodnjakom je u stvarnosti rob Hristov (1 Korinćanima 7:22; Galatima 3:28; Kološanima 3:11).

Martin Luter je to ovako izrazio,

Hrišćanin je najslobodniji gospodar svima, nikome potčinjen; hrišćanin je dužni sluga svima, svakome potčinjen. (O slobodi hrišćanina 104:3)

Sloboda *od* i sloboda *za*^[7]

Sve na šta smo se do sada osvrnuli ukazuje na dva vida biblijske slobode, slobodu **od** i na slobodu **za**. Sloboda **od** je sloboda od svega što nosi prinudu i sputavanje, u krajnoj liniji ropstvo bilo koje vrste koje nas odvaja od zajednice sa Bogom. Sloboda **za** je sloboda ispravnog izbora i pravednog delovanja.

Dakle, sloboda u Bibliji nije anarhija u kojoj svako radi šta mu padne na pamet bez ikakvog obzira i odgovornosti, već ima svoj cilj - služenje Bogu i bližnjima. Štaviše, hrišćani su ozbiljno upozoreni da se na nju ne oslanjaju suviše ili je zloupotrebe (Galatima 5:13; 1 Petrova 2:16).

Zapravo, može se reći da je prava sloboda činiti ono što je neophodno, a ne ono što se prohte.

Legalizam ili jeftina blagodat?

Ipak, i pored jasnog učenja Svetog pisma među hrišćanima postoji težnja ili ka krutom sabijanju u kalupe ljudskih standarda koje se neretko završava grubim legalizmom - nebiblijskim gušenjem slobode; ili pravdanjem svakakvih oblika neprimerenog vladanja i života koji je suprotan novozavetnom učenju Božjom milošću ili blagodaću - koja se naziva slobodom u Hristu.

Postoje razne definicije legalizma i on u početku nije bio shvatan u negativnom svetlu. Radilo se prosto o poštovanju zakona bilo ljudskog, bilo Božjeg. Međutim, kako se teološka misao razvijala nasuprot Zakonu i naglašavajući spasenje blagodaću koja je pogrešno izjednačavana sa milošću, pokornost zapovestima bez obzira odakle one dolazile se

počela smatrati u najboljem slučaju legalizmom, a u najgorem judaiziranjem. Pošto je držanje zapovesti postalo veoma nepopularno, a potreba za kakvim-takvim normama bila vapeća, vremenom su počeli da se pojavljuju standardi, bilo ponašanja, govora ili odevanja, čak i službe Bogu i pobožnosti. Ovo je dovelo do ograničavanja ili redefinisavanja slobode vernih zasnovanog na ljudskim normama, a ne na praktikovanju pouke Svetog pisma koje vodi oslobođenju od greha. Ne pridržavanje tih odredbi često rezultira discipinskim merama koje ponekad vode isključenju pojedinaca iz zajednice, grupe ili denominacije.

Sa druge strane ovaj isti proces je doveo do prenaplašavanja Božje blagodati koja se maltene smatra Božjom dozvolom hrišćanima da žive i rade šta i kako hoće, kao i Njegovom obavezom da pokriva i prašta sve i svašta što činimo. Uobičajeno poziv na biblijsko vladanje ili ostavljanje kakve grešne navike izaziva ovakav odgovor: "Nismo pod zakonom, nego pod blagodaću", ili "Bog me i ovakvog ljubi". Ovo je jeftina blagodat, koja previđa da smo plaćeni skupo, krvlju Hristovom,

Koji je dao sebe za nas da nas izbavi od svakog bezakonja, i da očisti sebi narod izbrani koji čezne za dobrim delima. (Tit 2:14)

Teško je, a ne osvrnuti se na pitanje šta je dakle, blagodat?

Pavle u Efescima 2:4, 5 pravi jasnu razliku između milosti i blagodati,

Ali Bog, koji je bogat u milosti, za premnogu ljubav svoju, koju ima k nama, i nas koji bejasm o mrtvi od grehova ožive s Hristom (blagodaću ste spaseni),

Znači, milost i blagodat su dve različite kategorije ili Božje osobine. Milost bi se najbolje mogla objasniti kao: Božja ljubav koja prevazilazi i ide dalje od Božje pravedne osude. Dakle, milost je ta Božja nezaslužena naklonost.

Blagodat, sa druge strane je: Božje delo u nama koje nam daje želju i snagu da činimo Njegovu volju! (Vidi 1. Korinćanima 15:10; 2 Kor 3:5; Filipljanima 2:12, 13).

Kako dakle, mogu da tvrdim da sam

slobodan da živim kako hoću i radim šta mi padne na pamet kada me Božja Reč upućuje drugačije?

Jer se pokaza blagodat Božja koja spasava sve ljude, učeći nas da se odrekemo bezbožnosti i želja ovog sveta, i da pošteno i pravedno i pobožno poživimo na ovom svetu... (Tit 2:11, 12)

Jasno je da nas spasenje miri sa Bogom i dovodi pred Njega kao sinove i kćeri po Njegovoj milosti i zaslugom Njegove blagodati koja se izliva sa krsta Hristovog, ali tu nije kraj. Ako nema novog života koji je saglasan spasenju možemo se naći u situaciji na koju Pavle upozorava,

Molimo vas, pak, kao pomagači da ne primite uzalud blagodat Božiju. (2. Korinćanima 6:1)

Odložena osuda stvara utisak da su naša (ne)dela prihvatljiva pred Bogom i da našoj slobodi nema kraja,

Što nema odmah osude za zlo delo, zato srce sinova ljudskih kipi u njima da čine zlo. (Propovednik 8:11)

Međutim, sud dolazi na kraju, a tada nam naša teologija neće mnogo pomoći, ako nije u skladu sa Božjim očekivanjima,

Raduj se, mladiću, za mladosti svoje, i neka se veseli srce tvoje dok si mlad, i hodi kuda te srce tvoje vodi i kuda oči tvoje gledaju; ali znaj da će te za sve to Bog izvesti na sud. (Propovednik 11:9)

Da se ponovo vratimo Pavlu, koji ni dan danas ne prestaje da nas budi svojim prekorima,

Otreznite se jedanput kao što treba, i ne grešite; jer neki ne znaju za Boga, na sramotu vama kažem. (1. Korinćanima 15:34)

Ili drugim rečima: živimo kao spašeni a ne kao nespašeni koristeći svoju slobodu u Hristu kao priliku da služimo, a ne kao izgovor da drugima budemo razlog za spoticanje. (1. Korinćanima 8:9)

Zaključak

Moralno govoreći, sila koja zarobljava je greh (Jovan 8:34), a sloboda se ne sastoji prosto u

spoljašnjoj slobodi, ili posedovanju formalne slobode izbora, već u oslobođenju od zatamnjenog uma, tiranije pohotnih želja i sužanjsstva volje prouzrokovanog stanjem moralne pokvarenosti.

Sloboda hrišćanina je uslovna i nije neograničena, već definisana Božjom Rečju kao stanje u kome možemo nesputano da služimo Gospodu i svojoj verskoj porodici. Uistinu, gde je Duh Gospodnji, tamo je sloboda (2. Korinćanima 3:17; Galatima 4:28-5:1)! Pa ipak, iskustvo slobode koja je u Svetom Duhu je tek predukus nasleđstva koje dolazi (Efescima 1:13, 14). Naša konačna sloboda tek treba da dođe, kada primimo potpuno posinjenje i kada čak i naša tela budu potpuno izbačena u vreme vaskrsenja (Rimljanima 8:18-23).

Beleške:

1) ISBE. U pozitivnom smislu predstavlja volju i sposobnost da se učini ono što je pravo i dobro. (Psalam 119:45, rahav, "prostor", "širina")

2) Ibid. Suprotnost ropstvu ili okovima, odatle primenljivo na sužnje ili robove koji su oslobođeni potlačenosti (deror, 3. Mojsijeva 25:10; Isaija 61:1, itd.).

3) "Tora" na hebrejskom ne znači - zakon, već pouka, uputstvo, instrukcija. Hebrejska reč koja odgovara našem razumevanju legalnog kodeksa je - *dina*. Ovaj pogrešan odnos prema Tori vodi poreklo od vremena kada je pravljene prvi prevod hebrejske Biblije na Grčki. Prevodioci su, da bi dali težinu Mojsijevim spisima izabrali reč *nomos* - zakon, jer su po tadašnjem grčkom shvatanju samo civilizovani narodi imali zakon.

4) Vine's Dictionary. Eleuteros - primarno značenje je "slobodan da ide kud mu drago", uglavnom korišćeno kao (a) "sloboda od ograničenja i obaveza", Matej 17:26; Rimljanima 7:3; 1. Korinćanima 7:39; (b) u pravnom smislu, "slobodan" od okova i ropstva, Jovan 8:33; 1. Korinćanima 7:21, 22.

5) Ova razlika u značenjima ukazuje na potpuno drugačije stanje duha i pristupa životu u Bibliji i grčke filosofije. Grčka misao vidi slobodu kao davanje krila slobodnoj volji. Prema Bibliji pak, sloboda je mnogo više od slobodne volje i ukazuje na stanje čoveka koje je srazmerno njegovom odnosu sa Bogom.

6) "Tov meod" na hebrejskom zapravo znači - odlično!

7) Erih From je iz perspektive moderne misli u *Bekstvu od slobode* dao potvrdu biblijskom učenju o slobodi "od" i slobodi "za".

Pri izradi ovog članka je korišćena SionTeka v 0.3 Beta. Svi citati su iz Biblije Staroga i Novoga zaveta, VD ili Novog zaveta, E. Čarniča gde je to napomenuto.

POVRATAK PRVOJ LJUBAVI

Chuck Smith

"No imam na tebe, što si ljubav svoju prvu ostavio. Opomeni se dakle otkuda si spao, i pokaj se, i prva dela čini; ako li ne, doći ću ti skoro, i dignuću svećnjak tvoj s mesta njegovog, ako se ne pokaješ."
(Otk. 2:4-5 RDK)

U Otkrivenju možemo čitati poslednju poruku koju je Gospod Isus uputio svojoj Crkvi, i to u drugom i trećem poglavlju. Nju je Isus adresirao na sedam crkava u Maloj aziji. Iznova i iznova, On govori o stvarima unutar crkava i upozorava: "Ko ima uho da čuje neka čuje šta govori Duh crkvama." Ove poruke Isusa Hrista su nešto veoma važno i za današnju crkvu, te ih zbog toga treba poznavati i razumeti.

DELA

Kada čitamo o crkvi u Efesu, vidimo da je tu bilo mnogo dobrih stvari. Isus, prvo spominje njena dela i trud. To je bila crkva veoma zaposlena, sa mnogim aktivnostima. Mnogo se radilo u ime Gospodnje u gradu Efesu.

Crkva u Efesu, nema sumnje, bila je dobro organizovana i crkva koja je savršeno funkcionisala. Oni su verovatno imali svoje timove za svedočenje, timove za posete, svoje propovednike, dušobrižnike i sl. i sve je to funkcionisalo besprekorno. Ona je bila primer organizacije i strukture, ali Efežani su imali jedan veliki problem. Oni su posedovali dobro usklađenu "crkvenu mašineriju", a Bog nije zamislio da Njegova služba bude sprovedena

kroz "crkvenu mašineriju". Bog nikada od nas ne traži da mu služimo mehanički. Kada bi On htio da mašine izvršavaju Njegovu službu, On bi onda napravio mašine a ne ljude. Kada bi Bog htio da naša služba za Njega treba da bude mehanička, onda bi On stvorio robote, koji bi odradili posao bolje nego mi. Bog nije zainteresovan da mu se služi mehanički. Bog je zainteresovan za službu koja proizilazi iz ljubavi, iz srca, iz života.

STRPLJENJE

Druga pozitivna karakteristika crkve u Efesu je bilo strpljenje. Kroz Novi zavet čitamo da su crkve bile upućivane na strpljenje, dok čekaju Gospoda, da On izvrši svoje delo i ispuni svoje obećanje.

Strpljenje je veoma poželjna vrlina. O, kako bi sam želeo da ga imam više! Koliko puta sebe nalazim da sam nestrpljiv u čekanju na Gospoda. Ja želim da se On vrati što pre. Dok gledam na svet oko sebe, moram priznati da sam uzbuđen, jer shvatam da ove stvari koje se danas dešavaju po svetu su poslednji minuti velikog finala. Svetski ekonomski sistem je postao kompjuterizovan. Vrš se eksperimenti sa identifikacionim čipovima, koji će se ugrađivati ispod kože. Javlja se nova netrpeljivost prema Jevrejima i njihovoj državi. Slagalica je skoro kompletirana!

Ja nestrpljivo čekam Gospoda, i nagovaram Ga: "Gospode, sada je vreme da se vratiš. Imaš sve znake, tu su, u svetu. Zašto onda ne dolaziš?" Ali, Gospod ima svoje savršeno vreme. Jakov 5:7 kaže: "Trpite, dakle, braćo moja, do dolaska Gospodnjeg. Gle, težak čeka plemeniti rod iz zemlje, i rado trpi dok ne primi dažd rani i pozni." (RDK)

Predstoji velika žetva za carstvo Božje. Bog je priprema i čeka. A sve što meni treba jeste strpljenje, kao što On čeka, da dođe vreme žetve.

ČIŠĆENJE

Crkva u Efesu je imala zadivljujuću karakteristiku – strpljenje. No, ne samo to,

ova crkva nije bila tolerantna prema zlim osobama. Gospod tako kaže za ovu crkvu: "ne možeš snositi zle". Jedna od najvećih slabosti današnje crkve je ta da, veoma često je tolerantna prema ljudima koji su zli, zbog toga što su oni bogati. Crkve se veoma često trude da privuku ljude koji su bogati i poznati, a onda se toleranto ponašaju prema njihovim gresima da ih ne bi slučajno oterali.

I to postaje velika slaba tačka crkve. Kada crkva kao telo, postane toliko slaba da iz sebe ne može izbaciti otrov – zlo, takvo telo ubrzo umire. Crkva uvek treba da bude snažna. Treba da bude u stanju da iz sebe izbaci zlo, da ne bi umrla, da ne bi bila otrovana na smrt. Crkva u Efesu je posedovala ovaj kvalitet. Tamo je postojala želja za čistotom, oni nisu bili tolerantni prema onima koji su činili zlo.

RAZLUČIVANJE

Konačno između svih pozitivnih strana crkve u Efesu se nalazi i ova: imali su duh razlučivanja. Crkva nije prihvatala one ljude koji su sami za sebe tvrdili da su apostoli, a to nisu bili. Hrišćani u Efesu nisu dozvoljavali lažnim apostolima da stanu iza njihove propovedaonice, tamo ne bi mogli da stanu mnogi koji danas propovedaju po mnogim crkvama sveta. Ova crkva je mogla to da čini jer je jasno razlikovala duhove – lažne od pravih apostola.

LJUBAV

Između svih ovih pozitivnih vrlina crkve u Efesu, postojala je jedna negativna koja je anulirala sve pozitivne. Gospod kaže: "No imam na tebe, što si ljubav svoju prvu ostavio."

Veoma je moguće da crkva deluje i poseduje veliku dinamiku a da bude ta kojoj fali glavna karakteristika i osnovno hrišćansko iskustvo. Moramo biti oprezni, jer je Gospod mnogo više zainteresovan za naše motive, koji pokreću naše aktivnosti, nego za same aktivnosti.

Isus nam govori da treba da stanemo i ispitamo sebe. Stoga, kad činimo naša pravedna dela, da naši motivi ne budu vidljivi

kod ljudi, da ne budemo oni koji žele ugađati ljudima.

Veoma često u našoj službi Bogu, zabrinuti smo mišlju, šta drugi misle o nama. Ponekad smo motivisani željom da ljudima pokažemo koliko smo talentovani. "Ja pevam i sviram Gospodu, da bi ljudi videli koliko sam talentovan i dobar. Želim da ljudi dobro misle o meni." Nalazimo sebe da radimo neke stvari za Gospoda, da bi drugi pomislili o nama, kako smo mi dobri.

Naši motivi su suviše često čoveko-centrični umesto da budu Bogo-centrični. Trebalo bi da budem mnogo više zabrinut u vezi s tim šta Bog misli o meni, nego šta ljudi misle o meni i o onome šta radim.

Isus nam daje dobar test u Propovedi na gori: Šta radim kad me niko ne gleda? Da li se molim samo kada me ljudi gledaju? Da li dajem samo kada to drugi mogu zapaziti? Ako imam ispravne motive, moliću se u tajnosti i davati u tajnosti. Radiću stvari za Boga bez fanfara i aplauza, bez želje da budem zapažen od drugih. Služiću Bogu, rado i voljno i onda kada me niko ne gleda i i kada me niko ne primećuje, jer je moja motivacija da to radim Bogo-centrična.

Bog želi da vidi samo jednu motivirajuću silu u našem životu, a to je ljubav. Ako ti ne možeš služiti Bogu iz ljubavi, onda mu bolje nemoj služiti. Poslednji put kad je do tebe došla posuda za skupljanje novca (kolekta, crkveni prilog), možda si pomislio: "Ne daje mi se, ali da ljudi ne bi pomislili da sam cicia, i ja ću ubaciti nešto..." Ako si imao ovakav stav, onda čoveče uzmi svoj novac natrag, nemoj ništa davati Bogu sa takvim srcem, jer Bog ne želi dar dat sa takvim srcem, već iz srca ljubavi. Šta god da radiš, služiš, ulažeš vreme ili novac, ako to ne činiš iz srca punog ljubavi, onda nemoj, ne radi, ne čini ništa. Bog to ne želi, ustvari to Ga vređa!

Svaki put kada ti ideš okolo i pričaš šta si ti i kako radio, žrtvovao ili dao Bogu, ti vređaš Boga. A On ti govori: "Zadrži to! Meni to tvoje ne treba!" Bog ne želi da ideš okolo i da pričaš, hvališ se ili kukaš, šta i kako si uradio za Njega i koliko te to koštalo. Ako mu ne možeš služiti srcem punim ljubavi, onda je bolje za tebe da mu uopšte ne služiš, jer dovodiš sebe u položaj onih hrišćana koji su se nalazili u Efeskoj crkvi. Ti radiš svakojake

stvari za Gospoda, ali bez pravog motiva i emocija. I ta tvoja dela Gospod neće prihvatiti, niti će ti odati priznanje za njih. Gospod ih odbacuje, ne želi ih.

Apostol Pavle piše: "Jer ljubav Božja nagoni nas" (2. Kor. 5:14 RDK). Ako tvoja dela ne dolaze iz razloga što je Bog izlio svoju ljubav u tvoje srce, onda ne bi trebalo da Mu služiš, čak i ako to radiš u ime Isusovo. Svako ko radi nešto u ime Isusovo, dužan je da prvo ispita motive svoga srca. "Zašto ja to želim i radim?"

Pavle kaže: "Ako sudimo sami sebi, onda nećemo biti suđeni od Boga." On to govori o danu suda, kada će naša dela biti iskušana vatrom, i pokažeće se njihov pravi kvalitet." Šta su bili pravi motivi, koji su nas nagnali da to i to radimo? Ukoliko naš glavni motiv nije bila ljubav za Isusa, onda će dela koja smo učinili izgoriti. Ostaćemo bez priznanja i nagrade.

Jedna stvar je toliko važna u Efesu. Isus nalaže crkvi da odmah počne da se menja, jer u protivnom On dolazi da uzme i odnese njen svećnjak. Šta je taj svećnjak i gde se nalazio?

"Tako govori Onaj što drži sedam zvezda u desnici svojoj, i što hodi posred sedam svećnjaka zlatnih." (Otk. 2:1 RDK)

Svećnjak se nalazio u Isusovoj prisutnosti. Isus govori da iako crkva može činiti raznorazna dela, može imati i strpljenje, može se čistiti od zla, može biti ta koja razotkriva lažne apostole – ako nije motivisana ljubavlju, Isus kaže "Ja odatle odlazim!"

Gospod nije zainteresovan za naše velike aktivnosti, i detaljno isplanirane programe rada. Njega zanima da iz svega toga dolazi ljubav. Samo ta dela i aktivnosti koja su urađena iz i u ljubavi, biće od Njega prihvaćena. Danas ćete širom sveta naći mnoge crkve koje se bave raznoraznim socijalnim aktivnostima i problemima, koje imaju bogoslužjenja u skupim zgradama sa velikim horom, koje imaju razrađene aktivnosti do detalja, ali kada se tamo okrenete okolo, tamo nećete videti Isusa, osim ako je nacrtna na nekoj slici, ikoni ili prozoru. Gospod je davno napustio njihovu zajednicu, jer su Ga ljudi tu obožavali i slavili, hladno – kao u grobu, mrtvo, u određenoj religijskoj formi, bez iskrene i duboke ljubavi prema Isusu Hristu.

Isus govori: "Ukoliko se ne promenite, Ja odlazim. Ja neću ostati među vama, ako nemate ljubavi prema meni!" Bog ne traži ništa od tebe osim da Ga voliš. Ljubav za Boga treba da bude tvoja prva briga a ona će doneti prave motive, dela i plodove u tvom životu, koji će Ga proslaviti.

ZAPAMTI

Isus poziva crkvu u Efesu, da se seti svog početka. Da li se ti sećaš te prve ljubavi koje si imao za Gospoda? Sećaš li se tih dana kada je Isus ušao u tvoj život i promenio ga, kada je postao tvoj Spasitelj i Gospod? Kada si doživeo oprostjenje greha? Kako li si tada bio uzbuđen! Poželeo si da celom svetu kažeš o Isusovoj ljubavi. Bio si spreman na bilo koju i bilo kakvu žrtvu ili izazov, jer ljubav Hristova je gorela u tvom srcu i duši. A danas ti možda Isus govori: "Opomeni se dakle otkuda si spao!" (Otk. 2:5 RDK)

Pokajati se znači "okrenuti se". Okrenuti od svoje hladne nezainteresovanosti, mehaničkog odlaženja u crkvu, pevanja i molitvi, mrtvih dela, i dozvoliti sebi da ljubav za Hrista ponovo zapali i obuzme tvoje srce. To znači iznova se zaljubiti u Isusa!

Isus savetuje: "Čini prva dela." Seti se jasno te tvoje prve ljubavi za Isusa, seti se tvojih dela koje si tada činio motivisan ovom ljubavlju, seti se te bezbrižnosti i odmora koje si imao pouzdajući se u Isusa. Tada nisi mario šta ti ko priča ili koliko može da te košta ako slediš Isusa. Tvoja jedina misao i želja je bila da Ga voliš i da Mu služiš – ta prva ljubav koju si imao činila je čuda, davala ti je krila.

Ukoliko ljubav ne bude vraćena na prvo mesto u Efeskoj crkvi, Gospod im poručuje: "Ja odlazim!" Oni mogu dolaziti i dalje na svoja bogoslužjenja ali On neće biti tamo. Gospod želi tvoju ljubav više od svega. Ako nisi u stanju da mu je daš, onda mu bolje ni ništa drugo nemoj davati.

Možda je za tebe danas pravo vreme da kažeš: "O, Gospode, oprosti mi!" Pokaj se! Okreni se Bogu da ga služiš iz ljubavi. Možda je tvoja služba Bogu postala ustaljena, stara rutina, u kojoj više nema uzbuđenja, života, radosti? Onda je i za tebe pravo vreme da se

pokaješ! Da, se setiš... i kreneš ispočetka. Vрати se svojoj prvoj ljubavi, tom tvom prvom uzbuđenju, zajedništvu sa Njim, kada si bio preplavljen i savladan ljubavlju i željom za Njim. Da bi dela i služba koju činiš za Njega ponovo dobila pečat ljubavi!

(ANSWERS FOR TODAY / Chuck Smith)

misaone refleksije

POVRATNI UDARAC

Tridesetih godina prošlog veka Staljin je naredio da se sprovede duhovna "čistka". Progonjeni su svi hrišćani i uništavane su Biblije. U Stavropolju je ovo naređenje sprovedeno sa neverovatnom revnošću i žestinom. Uništeno je na hiljade Biblija i mnogi vernici su poslani u tzv. *gulage* - zatvorske logore, u kojima su skoro svi umrli kao *neprijatelji države*.

Posle raspada SSSR-a, mnogi Rusi su ponovo počeli da se duhovno bude i da se interesuju za Boga. Ubrzo su počeli da dolaze misionari. Tako je jedna grupa došla i u Stavropolj. Nisu poznavali istoriju grada, ali kada su se pojavili problemi sa dovoženjem Biblija iz Moskve, neko od domaćina se setio da se na periferiji grada nalazi skladište u koje su za vreme Staljina sakupljane Biblije pre spaljivanja.

Posle mnogo molitvi konačno je jedan član grupe smogao hrabrosti i otišao kod predstavnika vlasti da se raspita da li su Biblije još uvek tamo. Još uvek su tamo bile! Dobili su dozvolu da te Biblije uzmu i ponovo ih razdele građanima Stavropolja.

Sledećeg dana su iznajmili kamion i došli su sa nekolicinom najamnih radnika, Rusa. Trebalo je da im pomognu da te Biblije natovare i odvezu odatle. Jedan od radnika je bio mladić, neprijateljski raspoložen, nevernik, koji je došao samo zbog nadnice. Dok su se utovarale Biblije, mladić je odjednom nestao. Pronašli su ga u jednom ćošku skladišta. Plakao je.

Sakrio se sa namerom da jednu Bibliju uzme

za sebe. Međutim, to što je pronašao jako ga je potreslo. Sa unutrašnje strane korice Biblije koju je odabrao, bio je potpis njegove bake! To je bila njena Biblija. Iz tolike gomile Biblija ukrao je upravo onu koja je pripadala njegovoj baki, ženi koja je ceo život bila proganjana zbog njene vere. Zato je plakao. Shvatio je da je Bog stvaran. Njegova baka se sigurno molila za njega i za ceo grad.

Pronalaženje bakine Biblije je za ovog čoveka bio pravi duhovni bljesak. Danas je za njega Biblija isto tako dragocena kao što je bila i za njegovu baku.

(Prevedeno sa engleskog)

NEKA NEMAJU VREMENA

Sotona je sazvao svetsku skupštinu palih anđela . U uvodnom izlaganju rekao je svojim zlotvornim pomoćnicima sledeće:

"Ne možemo zabraniti hrišćanima da odlaze u crkvu. Ne možemo im uzeti Bibliju i zabraniti da upoznaju istinu. Ne možemo ih odvojiti od Biblijskih vrednosti, kojima su generacije hrišćana odane, ali moramo uraditi nešto drugo. Moramo ih zaustaviti u izgradnji pouzdanog i trajnog odnosa sa Isusom Hristom. Kada imaju iskren i pouzdan odnos sa Hristom, onda je naša moć slomljena. Zato, ostavimo ih da odlaze u crkve i molitvene domove, ne uzimajmo im njihov konzervativan stil života, ali se usmerimo na njihovo vreme, da nemaju vremena za blizak i iskren odnos sa Isusom Hristom. Svoj cilj ćemo najbolje ostvariti na taj način, što ćemo im praviti prepreke u njihovim težnjama za iskrenim odnosom sa svojim Spasiteljem u samoći. Moramo po čitav dan biti u njihovoj blizini da bi im onemogućili ostvarenje tog i takvog odnosa."

"Kako ćemo to uraditi?" Pitali su demoni. "Zabavite ih životnim sitnicama, koristeći različite efektne trikove, da bi okupirali njihove misli." odgovorio je sotona. "Učinite im primamljivim trošenje, trošenje, trošenje a zatim pozajmljivanje, pozajmljivanje, pozajmljivanje. Zaplavite njihove poštanske sandučiće reklamnim materijalima, lecima, narudžbenicama i ponudama različitih besplatnih materijala, nudite im razne usluge i lažne nade. Neka je u njihovom životu

novac uvek na prvom mestu. Ubedite žene da je bolje da nemaju dece, kako bi imale vremena za puno radno vreme i izgrađivanje svoje karijere, koja je važnija od porodice. Neka muževi rade šest, bolje sedam dana u nedelji, deset a možda i dvanaest sati, kako bi mogli zadovoljiti svoj životni stil. Zabranite roditeljima da provode vreme sa svojom decom. Tako će se njihove porodice početi da se raspadaju. Dom neće više biti azil za porodicu usled pritiska svakodnevnih briga.

Razdražujte njihova čula, kako ne bi mogli čuti tihi Božiji glas i razmišljati o Božijoj reči . Naučite na stalno uključen radio, slušaće našu muziku, kadgod budu vozili automobil. Ubedite ljude da treba imati stalno uključen televizor, video plejer ili kompjuter. Neka u svim prodavnicama i restoranima svira glasna muzika. Sve ovo zaglušiće njihove misli, neće biti sposobni da saslušaju jedan drugoga i razbiće njihovo uzajamno i jedinstvo sa Isusom. Ne zaboraviti, da njihove noćne ormariće popunite novinama i časopisima . Bombardujte njihove misli novostima 24 časa dnevno.

Pobrinite se za njihove vikende. Neka se s posla vraćaju umorni, bezvoljni i nespremni za dane i nedelje koje dolaze. Nemojte im dozvoliti da odu u prirodu na odmor, kako bi se divili prirodnim lepotama i Tvorcu te prirode. Dajte im hleba i igara. Neka se zapale njihove strasti na različitim sportskim takmičenjima i koncertima. Pripremite im hranu za oči. Neka su filmovi akcije njihova glavna zanimacija, razdražujte njihova čula. Nemojte zaboraviti bilborde pored puteva. I kada budu na odmoru ne dajte im mira. Pošaljite ih na egzotična mesta, zabavne parkove... samo neka se zabavljaju kao što se zabavlja ovaj svet.

Kada se sastanu, servirajte im malo spletki i svetskih tračeva, zasvirajte im malo na osećaje i živce a iznad svega nemojte im dozvoliti, da svoju snagu crpe iz Božije Reči. Neka se raziđu sa opterećenom savešću i razdraženih osećaja. Ostavite ih da budu deo programa duhovnog nastojanja. Što više, to bolje. Prepunite njihove živote velikim mnoštvom dobrih razloga protiv trošenja vremena na molitvu i prilike da se studira Božja Reč. Uskoro će se truditi vlastitom snagom, žrtvovaće i svoje porodice i zdravlje zbog lažnih razloga."

Sastanak je bio završen. Đavolovi anđeli su

otišli da ispunjavaju svoje zadatke - delovati da se mnoštvo hrišćana po celom svetu takmiči u pravljenju novih crkvenih programa, tako da nemaju vremena za svoje porodice ni za bližnje. Delovati da hrišćani trče sa jednog mesta na drugo, sa jedne akcije na drugu, sa jednog sastanka na drugi, tamo i ovamo. Da li je Sotonin plan bio dobar? Prosudite sami.

*Skinuto sa interneta i prevedeno.
Vladimir Červenji (B. Petrovac)*

Napomena: Do sada je ovaj tekst već objavljen u časopisima "Otvorene dvore (marec 2003) i "Cesta života" (2/2003).

HODAĆI PO VATRI SE OPEKLI **Friday Fax 2003 Issue 20, 16 May**

Evandelisti Joel Marandi, koji služi u indijskom gradu Purnea, izveštava: "Ovde postoji Safa Hor, to je grupa ljudi iz Santal naroda, koji žive u Mohini selu, u oblasti Araria. Oni obožavaju hinduističkog boga Ramu i njemu u čast svake godine održavaju hodanje po užarenom ugljevlju. Oni iskopaju rupu u zemlji, u nju naspu uglja koji zapale a onda po tome hodaju – bez ikakvih opekotina. Ja sam služio kao evandelisti u ovom selu već dve godine, bez ikakvih rezultata. Shvatio sam da ovaj ritual hodanja po vatri ima demonsku pozadinu i podršku, i da je to glavni razlog zašto evanđelje nije prihvaćeno u selu. Ove godine sam pozvao neke prijatelje, hrišćane da mi pomognu. Zajedno smo obilazili mesto gde je trebalo da se ceremonija održi, i molili smo da Gospod slomi svaku demonsku silu u selu. Kada je trebalo da počne, na njoj se pojavilo samo nekoliko ljudi. Kada je prvi od prisutnih pokušao da hoda po vatri, izgoreo je svoje noge. Tada sam počeo da govorim ljudima o Isusu, o istinskom i jedinom Bogu, ukazujući na njegovu silu koju je pokazao na ovoj ceremoniji. 25 seljana je odlučilo da prihvati Isusa. Zar to nije predivno?" Izvor: Missions leader S.D. Ponraj, e-mail: ponraj@md2.vsnl.net.in

EVANĐELISTA ICELJEN **OD RAKA PLUĆA** **Friday Fax 2003 Issue 20, 16 May**

Engleski evanđelisti David Hathaway, dobro poznat po svojim evanđeoskim kampanjama po Rusiji, često je izveštavao kako su se dešavala razna fizička isceljenja za vreme molitvi predanja Isusu. On sam je patio od bolesti pluća. Na pregledu su mu lekari rekli da ima ozbiljan slučaj pneumonije i prepisali mu antibiotike. Njegovo stanje se nije popravljalo tako da je na pregled otišao drugom specijalisti za pluća, koji je dijagnostizirao da nije u pitanju pneumonija već rak na desnom plućnom krilu. Bronhoskopija i kompjuterska tomografija su potvrdile ove nalaze. Lekar mu je savetovao da će biti najbolje ako se to plućno krilo hirurški odstrani. Ali, čuvši to Hathaway se molio Gospodu i posle toga izjavio da je potpuno isceljen, što su potvrdili i novi nalazi lekara, koji su ujedno potvrdili da je to "neviđeno čudo". Izvor: David Hathaway, www.propheticvision.org.uk

Smešna strana...

PASTOR ĆE ME SPASITI

Jedna grupa hrišćana je malim brodom pošla na izlet i obilazak nekih ostrva. Dogodila se nesreća, i svi su bili prinuđeni napustiti brodić koji je tonuo i otplivati do malog pustog ostrva.

Posle par sati, na ostrvu. Kad su došli sebi, i razumeli šta im se desilo, jednoglasno su udarili u kuknjavu, plač i molitve. Neki su glasno vikali: "Teško nama umrećemo ovde! Nemamo ni vode, ni hrane! Umrećemo!"

Jedan čovek se udaljio od ove grupe, naslonio se na palmino drvo i u ovom prijatnom hladu pevušio i dremao, delovao je veoma opušteno i bezbrižno. Njegovo ponašanje je sve u zabrinutoj grupi izluđivalo, pa da su došli, stali ispred njega: "Hej, čoveče šta je s tobom! Da li razumeš da nam se crno piše!"

Ovaj čovek ih pogleda i smireno im kaže: "A da li vi razumete da ja zarađujem 100,000 dolara nedeljno?"

Neko iz grupe će na to sa čuđenjem: "Kakve to veze ima? Na ostrvu nema ni hrane, ni vode! Svi ćemo ovde poumirati!"

Čovek ih opet pogleda te im obrazloži: "Vi zaista ne shvatate!? Ja zarađujem 100,000 dolara za nedelju dana i 10% (desetak) toga dajem u crkvu. Moj pastor me skoro svaki dan zove telefonom i pita me, kako sam. Kada ne bude mogao da me dobije, zabrinuće se, prevrnuće nebo i zemlju, ne bi li me pronašao. I naći će me ovde i spasiće me.

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>